

Ellen Gould Whiteová

Boží láska zvítězí

Vývoj křesťanství a vize budoucnosti

Přeloženo z e-knihy Ellen G. White: Love Under Fire vydané Ellen G. White Estate v roce 2011. Kniha je součástí větší bezplatné sbírky online knih umístěné na webových stránkách Ellen G. White Estate.

Copyright © 2018 Ellen G. White Estate, Inc.

© Advent-Orion Praha, 2025

ISBN 978-80-7172-377-6

Obsah

Předmluva 9

Úvod – Odkrytí závoje budoucnosti. 11

1. kapitola – Předpovězení osudu světa 18

2. kapitola – Věrnost prvních křesťanů 27

3. kapitola – Duchovní temnota v rané církvi. 32

4. kapitola – Valdenští brání víru 40

5. kapitola – Světlo proniká do Anglie. 49

6. kapitola – Dva hrdinové čelí smrti 58

7. kapitola – Muž, kterého doba potřebovala 71

8. kapitola – Zastánce pravdy. 85

9. kapitola – Světlo září ve Švýcarsku 100

10. kapitola – Postup reformace v Německu 107

11. Kapitola – Protest knížat. 114

12. kapitola – Rozbřesk ve Francii 121

13. kapitola – Nizozemí a Skandinávie 135

14. kapitola – Pokrok pravdy v Británii 140

15. kapitola – Skutečná příčina krutovlády ve Francii. 151

16. kapitola – Za svobodou do světa 163

17. kapitola – Zaslíbení Kristova návratu 169

18. kapitola – Nové světlo v Novém světě 178

19. kapitola – Proč došlo k velkému zklamání? 193

20. kapitola – Touha po Kristově příchodu 199

21. kapitola – Důsledek odmítnutí 210

22. kapitola – Proroctví vyplněna. 219

23. kapitola – Tajemství svatyně. 227

24. kapitola – Současná služba Krista. 235

25. kapitola – Boží neměnný zákon 240

26. kapitola – Obránci pravdy 250

27. kapitola – Úspěšnost moderních oživení 254

28. kapitola – Životní záznamy 263

29. kapitola – Proč byl dopuštěn hřích?. 271

30. kapitola – Satan ve válce s lidmi 278

31. kapitola – Zlí duchové 281

32. kapitola – Jak porazit satana 286

33. kapitola – Co se děje po smrti? 293

34. kapitola – Duchové spiritismu 302

35. kapitola – Svoboda svědomí ohrožena 308

36. kapitola – Nadcházející boj 318

37. kapitola – Naše jediná jistota 324

38. kapitola – Poslední varování 329

39. kapitola – Doba soužení 334

40. kapitola – Vysvobození Božího lidu 344

41. kapitola – Země v troskách 353

42. kapitola – Věčný pokoj: Spor ukončen 358

Dodatky 368

Předmluva

Co se to ve světě děje? Bouře, zemětřesení a tsunami devastující rozsáhlá území zanechávající za sebou velké počty obětí a zraněných, škody na majetku a nekončící utrpení. Války a konflikty nejen mezi národy, ale také mezi ideologickými a etnickými skupinami se zdají být stále častější a navíc neřešitelné. Ekonomické propady i v těch nejbohatších zemích ohrožují lidské jistoty po celém světě. Morální úpadek a ještě hůře – nedostatek morálního uvědomění se zdá být příčinou nárůstu kriminality a značného sociálního úpadku. Jsme na pokraji globálního otřesu?

Kniha Boží láska zvítězí popisuje celou sérii událostí, které nás přivedly až do současnosti a které uvedou poslední události tohoto světa. Kniha zdůrazňuje autoritu Bible a zároveň předkládá základní příčinu zla, které kolem sebe vidíme – pokračování konfliktu, který satan vedl proti Kristu. Satan v průběhu dějin této země zkresloval Boží charakter lásky. Postavil „lásku pod palbu", zvláště osobu Krista, který je láska, ale také Kristovy pravé následovníky. Tento konflikt zasáhl celý svět. Kniha Boží láska zvítězí pokračuje v příběhu tam, kde s jeho vyprávěním končí Nový zákon, a sleduje překvapivý záznam toho, co se stalo s křesťanskou vírou od biblických dob a co se brzy rozvine ve velkém sporu mezi Kristem a satanem. Jak jsme se dostali tam, kde jsme dnes? A kam nás události vedou? Navzdory obtížné době, která nás čeká, nám kniha ukazuje na slavnou budoucnost – velkolepější, než si dokážeme představit.

Boží láska zvítězí je adaptací knihy „From Here to Forever", zhuštěné verze Velkého sporu věků od Ellen G. Whiteové z roku 1982. Zhuštěný

svazek obsahoval všechny kapitoly originálu, zachoval vlastní slova autora, ale celkově záznam zkrátil.

Současná adaptace jde o krok dále a používá některá slova, výrazy a větné konstrukce, které jsou čtenářům jednadvacátého století známější. Dělá to nejen v částech napsaných Ellen G. Whiteovou, ale také v citacích jiných autorů v přílohách, aby se zlepšila čtivost. Občas vrátí větu nebo souvětí vynechané z původní zhuštěné verze. Doufáme, že čtenářům, kteří nejsou s jejími knihami seznámeni, se tato adaptace bude líbit a že je povzbudí ke čtení původních vydání jejích děl.

Tento svazek poskytuje vhled do biblických proroctví, zdůrazňuje významná biblická proroctví, která se již naplnila, a ukazuje, co se podle Bible brzy stane. Zařazuje tyto události z minulosti, přítomnosti a budoucnosti do jejich širšího rámce, aby čtenář mohl pochopit význam dějin a důvod toho, co teprve přijde.

Ellen G. Whiteová napsala pět bohatých svazků, které dohromady tvoří sérii Velké drama věků, sledující konflikt mezi Kristem a satanem od jeho počátku v nebi přes hlavní události biblických dob až po současnost vedoucí k samotnému závěru konfliktu. Kniha Boží láska zvítězí byla zhuštěna a upravena z posledního, pátého dílu. Modlíme se a doufáme, že prostřednictvím těchto knih a jejich představení biblických témat bude k Bohu přivedeno mnohem více čtenářů.

Správcové Ellen G. White Estate

2. KAPITOLA

Věrnost prvních křesťanů

Ježíš vylíčil svým učedníkům, co bude prožívat jeho lid od chvíle, kdy od nich odejde, až do doby, než se vrátí s mocí a slávou. Při pohledu do budoucnosti zahlédl prudké, ničivé zvraty, které zažijí jeho následovníci v dalších staletích duchovního temna a pronásledování (Mt 24,9.21.22). Kristovi následovníci budou muset projít podobnou cestou potupy a útrap, jakou šel jejich Pán. Odpor lidí proti Spasiteli světa se projeví i vůči těm, kdo uvěří v jeho jméno.

Pohané si uvědomili, že vítězný postup evangelia smete jejich chrámy a oltáře, proto ve snaze zničit křesťanství sjednotili své síly. Začalo pronásledování: křesťanům byl zabavován majetek, byli vyháněni ze svých domovů. Mnozí byli bez milosti pobíjeni – urození i otroci, bohatí i chudí, vzdělaní i prostí.

Kruté pronásledování, které propuklo za císaře Nerona, pokračovalo i v dalších staletích. Křesťané byli nespravedlivě obviňováni, že jsou příčinou hladu, moru a zemětřesení. Našlo se dost udavačů, kteří pro zisk zrazovali nevinné. Křesťany odsuzovali jako buřiče a lidi škodící společnosti. Mnozí z nich byli předhozeni dravé zvěři nebo zaživa upáleni v amfiteátrech. Další byli ukřižováni, jiní zašiti do kůží zvířat a vhozeni do arény, kde je roztrhali psi. Při veřejných slavnostech se shromážděné davy bavily při pohledu na smrtelné utrpení křesťanů a odměňovaly je smíchem a potleskem.

Kristovi následovníci byli nuceni skrývat se na pustých místech. Pod pahorky za hradbami Říma byly v zemi a ve skalách vyhloubeny chodby dlouhé několik kilometrů. V těchto podzemních úkrytech pochovávali Kristovi následovníci své zemřelé a zde také nacházeli útočiště před podezíráním a pronásledováním. Připomínali si slova svého Pána, aby se radovali, budou-li kvůli němu pronásledováni, protože v nebi je čeká velká odměna; vždyť podobně byli před nimi pronásledováni Boží proroci (viz Mt 5,11.12).

Jejich oslavné písně stoupaly k nebesům ještě i ve chvíli, kdy byli obklopeni šlehajícími plameny. Mučedníci vzhlíželi vzhůru a viděli Pána Ježíše a jeho anděly, jak je z nebe s hlubokým zájmem pozorují a hodnotí jejich vytrvalost. Od Božího trůnu zaslechli hlas: „Buď věrný až do smrti, a dám ti vítězný věnec života“ (Zj 2,10).

Marně se satan snažil zničit Kristovu církev násilím. I když Boží dělníky připravoval o život, evangelium se šířilo stále dál a počet jeho vyznavačů rostl. Jistý křesťan prohlásil: „Čím více nás kosíte, tím více rostou naše řady. Krev křesťanů je setbou“ (Tertullian, Apologeticum, kap. 50).

Satan se proto rozhodl, že bude proti Boží vládě bojovat účinněji a vztyčí svůj prapor přímo uprostřed křesťanské církve. Chtěl lstí získat to, čeho se mu nepodařilo docílit silou.

Pronásledování skončilo a místo něho se objevilo ďábelské pokušení blahobytu a světských poct. Pohané měli možnost přijmout křesťanskou víru i přesto, že nechtěli uznat některé důležité zásady křesťanství. Vyznávali, že Ježíše Krista přijali jako Božího Syna, ale nebyli přesvědčeni o své hříšnosti, takže necítili potřebu změnit svá srdce a neměli ani ochotu k pokání. Udělali sice určité ústupky, ale kvůli sjednocení na společném základě víry v Ježíše Krista požadovali některé ústupky i od křesťanů.

Tím se církev ocitla ve velkém nebezpečí. Vězení, mučení, oheň a meč byly ve srovnání s tím požehnáním! Někteří křesťané zůstali pevní. Jiní souhlasili, aby některé body víry byly upraveny. Pod pláštěm předstíraného křesťanství si satan našel cestu do církve, aby narušil jejich víru.

Většina křesťanů nakonec přistoupila na to, že sleví ze svých zásad. Křesťanství pozvolna dostávalo znaky pohanství. Uctívači model sice

tvrdili, že přijali křesťanství, a vstoupili do církve, ale ve skutečnosti se stále drželi svého modlářství. Zaměnili pouze objekty svého uctívání – za obrazy Pána Ježíše, nebo dokonce Marie a svatých. Nesprávné učení, projevy pověrčivosti a pohanské obřady se staly součástí víry a bohoslužby křesťanů. Křesťanství bylo znehodnoceno a církev ztratila svoji čistotu i sílu. Některé křesťany však tyto vlivy nesvedly a oni i nadále zůstali věrni Původci pravdy.

Dvě skupiny v církvi

Ve společenství vyznavačů Ježíše Krista byly vždy dvě skupiny lidí. Jednu tvoří ti, kteří se zaměřují na život Spasitele, snaží se odstraňovat své nedostatky a podobat se svému Vzoru. Do druhé skupiny patří ti, kteří odmítají i ty nejzákladnější pravdy, jež by mohly odhalit jejich chyby. Ani v nejlepších dobách netvořili církev pouze praví, čistí a upřímní členové. Mezi učedníky byl přijat také Jidáš, aby pod vlivem učení a příkladu Pána Ježíše pochopil své nedostatky. Shovívavostí k vlastním hříchům však přivolával satanovo pokušení. Nakonec ho přemohly ničivé sklony jeho povahy. Nesnášel napomínání. Zradil svého Mistra, který mu vytkl jeho chyby (viz Mk 14,10.11).

Také apoštolové se v církvi setkávali s těmi, kdo se ústy ke zbožnosti sice hlásili, ale tajně páchali zlo. Ananiáš a Safira jednali jako podvodníci. Předstírali, že dávají Bohu všechno, zatímco si sobecky ponechali část pro sebe. Duch pravdy ukázal apoštolům skutečnou povahu těchto pokrytců a Boží soud zbavil církev této poskvrny na její čistotě (viz Sk 5,1–11). V době zkoušek a pronásledování církve se Kristovými následovníky stali jen ti, kteří byli ochotni pro pravdu opustit všechno. Jakmile však pronásledování odeznělo, přidávali se k církvi i lidé, kteří byli ne zcela obrácení a oddaní. Satanovi se tím otevřela možnost, aby v církvi zaujal pevné pozice.

Jakmile se křesťané rozhodli přijmout mezi sebe napůl obrácené pohany, satan jásal. Působil na ně, aby začali pronásledovat ty, kdo zůstali Bohu věrni. Odpadlí křesťané spolu s polopohanskými spojenci zaměřili svůj útok na ty nejdůležitější prvky Kristova učení.

Věrní křesťané se museli pustit do zoufalého boje proti všem klamům a ohavnostem, které se vkrádaly do církve. Bible už nebyla uznávána jako měřítko víry. Učení o náboženské svobodě bylo označeno za blud a lidé, kteří se k němu hlásili, byli zavrženi.

Po dlouhém sporu skupina věrných pochopila, že rozdělení je nevyhnutelné. Neodvažovali se přehlížet bludy, které ohrožovaly jejich spásu, a tím dávat příklad, který by podkopával i víru jejich dětí a vnuků. Pochopili, že jednota a pokoj získané za cenu obětování zásad by byly příliš drahé. Pokud by měla být jednota zachována pouze za cenu ústupků na úkor pravdy, pak ať je tu rozdílnost, i kdyby došlo k boji.

První křesťané byli opravdu zvláštními lidmi. Přestože jich bylo zpočátku málo a neměli bohatství, postavení ani tituly, svým příkladným jednáním a neochvějnou vírou se stali postrachem pachatelů zla, podobně jako Ábel byl nenáviděn svým bezbožným bratrem Kainem (viz Gn 4,1–10). Až dodnes vyvolávají věrní Kristovi následovníci nenávist a odpor těch, kteří si oblíbili hříšný způsob života.

Jak ale může být evangelium nazýváno poselstvím míru? Když andělé zvěstovali pastýřům, že se narodil Kristus, zpívali nad betlémskými pláněmi: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi“ (L 2,14). Tento výrok se na první pohled podstatně liší od slov samotného Ježíše Krista: „Nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč“ (Mt 10,34). Oba tyto výroky jsou však v úplném souladu, pokud jim správně rozumíme. Evangelium je poselství míru. Křesťanství je systém, který mohl celému světu přinést pokoj, soulad a štěstí, kdyby jej lidé přijali a žili podle něj. Ježíšovým posláním bylo smířit člověka s Bohem, a tím i lidi navzájem. Většina světa je však ovládána satanem, úhlavním nepřítelem Ježíše Krista. Evangelium předkládá lidem zásady života, které se naprosto liší od toho, na co jsou lidé zvyklí a co se jim líbí, a proto jej odmítají. Nenávidí čistotu, neboť odhaluje hřích, a pronásledují ty, kdo je upozorňují na svaté požadavky Božího slova. V tomto smyslu je evangelium nazýváno mečem.

Mnozí slabší ve víře ztrácejí důvěru v Boha, když vidí, jak se bezbožným lidem v životě daří, a ještě je jim umožněno sužovat a trápit druhé. Jak může spravedlivý, milosrdný a všemohoucí Bůh takovou nespravedlnost

trpět? Bůh však svou lásku k nám prokázal zcela dostatečně. Nemáme právo pochybovat o jeho dobrotě jen proto, že nejsme schopni pochopit jednání jeho prozřetelnosti. Spasitel řekl: „Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat“ (J 15,20). Lidé povolaní k tomu, aby zakusili pronásledování a mučednictví, jdou pouze cestou drahého Božího Syna.

Spravedliví se dostávají do výhně utrpení proto, aby byli očištěni, aby svým příkladem přesvědčili druhé o skutečné víře a zbožnosti a aby jejich důsledný život byl napomenutím pro bezbožné a nevěřící. Bůh dovoluje, ať se zlým lidem daří dobře a ať projevují své nepřátelství vůči němu, aby mohli všichni vidět Boží spravedlnost a milost i v jejich konečném zničení. Bůh potrestá každý projev krutosti a nespravedlnosti vůči svým věrným, jako kdyby byl spáchán proti samotnému Kristu.

Apoštol Pavel napsal: „A všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování“ (2Tm 3,12). Proč se potom zdá, jako by pronásledování do značné míry přestalo? Jedinou odpovědí je, že se církev přizpůsobila světu do té míry, že už nevzbuzuje u nevěřících odpor. Náboženství, tak jak jej dnes vidíme kolem sebe, nevykazuje čistotu a svatost, jakou se vyznačovala křesťanská víra v době Ježíše Krista a apoštolů. Je to důsledek lhostejnosti vůči pravdám zjeveným v Božím slově, důsledek nedostatku opravdové zbožnosti mezi křesťany. Proto je dnes křesťanství ve světě zdánlivě tak populární. Kdyby znovu ožila víra a duchovní síla prvotní církve, opět by se rozhořel oheň pronásledování.